

Ajudar D u

Fa uns anys s'ha donat a conèixer el diari d'Etty Hillesum, una jove holandesa, jueva no practicant, que avui molts autors consideren una de les grans aportacions de la mística i l'espiritualitat del segle xx. Va ser deportada al camp de concentració d'Auschwitz l'any 1943, on va morir dos mesos més tard, als 29 anys.

Etty era una noia inquieta, superficial, però un dia, en plena persecució nazi dels jueus en la segona guerra mundial, comença a llegir la Bíblia i troba en la Paraula de D u la llum que il·lumina i guia els seus passos. Descobreix el sentit de la seva vida i experimenta un nou naixement interior. Aix  la porta a obrir-se a una nova dimensió: comença a mirar amb compassió i misericòrdia els jueus que sofreixen en els camps de concentració nazis, nens, dones.

els seus mateixos pares, deportats sense pietat.

En aquest context, en lloc de queixar-se a Déu per la situació escandalosa que sofreixen els seus compatriotes i familiars jueus, s'adona que D u és fr gil i feble, que necessita ajuda, i des de llavors decideix ajudar D u, protegir-lo. Es fa més sensible a les necessitats dels altres, vol ser bàlsam per a les ferides dels qui sofreixen,

voldria partir el seu cos amb els altres com el pa que es distribueix als afa­mats, vol servir, vol donar a mans plenes. La seva pregària es transforma en ll grimes davant Déu i davant els altres.

Aquesta expressió d'Etty Hillesum, «S'ha d'ajudar Déu», d'entrada pot estranyar o escandalitzar. Nosaltres, podem ajudar D u omnipotent, creador del cel i de la terra? No som nosaltres els qui necessitem que Déu ens ajudi?

Per a Etty ajudar D u significa ajudar que D u no desaparegui de nosaltres, no treure'l del nostre interior i, a la vegada, significa ajudar els altres. Ajudar D u, ajudar-nos nosaltres mateixos i ajudar els altres forma una profunda unitat que neix de l'amor i vol ajudar l'amor. Ajudar D u no és suplir-lo o ser més poderosos que Ell, és confiar en Ell finsael fons, sentir-se en els seus braços. Aix  produeix en nosaltres un sentiment de confiança tal que ens dóna la possibilitat d'actuar en favor dels altres.

Per a entendre correctament l'expressió d'Etty, hem de tenir present que Déu ha creat el món d'una forma lliure i amorosa, per comunicar-nos la seva vida i introduir-nos en el seu misteri trinitari de comunió di-

vina. Els humans hem estat creats amb llibertat i autonomia i som responsables de tirar endavant el seu projecte, de tenir cura del món, es pot dir que som cocreadors amb Ell. Déu accepta el risc de la nostra llibertat, que podem utilitzar per al bé o per al mal. Déu respecta la nostra llibertat, calla... Ha deixat a les nostres mans el desenvolupament de la creació i de la història, a nosaltres ens toca millorar les condicions de vida humana, buscar sistemes econòmics justos; la tècnica, l'educació, la medicina... són tasques humanes per al bé de la humanitat.

Podem dir que Déu no ens soluciona res, però ens acompanya sempre, ens dona el seu Esperit, ens ajuda en el nostre treball per anticipar el Regne. Els cristians tenim una tasca ben concreta donada per Jesús: Esperem un cel nou i una terra nova on habiti la justícia, i fem el possible perquè arribi aviat cf. 2 Pe 3,13). El cel i la terra nova ja han començat en Jesús, la seva vida, mort i resurrecció han anti-

cipat la victòria definitiva del bé i la vida sobre el mal i la mort. El cel i la terra nova ja han començat dins nostre quan ens deixem omplir per l'Amor i el donem a mans plenes.

Les paraules d'Etty Hillesum, per audaces que ens semblin, són més tradicionals del que podríem pensar. Ella, amb la seva fina intuïció femenina, amb el profund sentit religiós i humà del món jueu, té un missatge ben actual: nosaltres hem de continuar ajudant Déu, hem de ser bàlsam per als qui sofreixen, compartir la nostra vida amb els altres. Així ens ajudarem nosaltres mateixos i contribuirem que Déu sigui realment present en el nostre món.

(Extret de l'article de Víctor Codina «Hay que ayudar a Dios», de la revista *Palabras de vida*).

CATALINA TERRATS

Des de la comunitat

SORTIDA A BEGET

El dissabte 5 de juny va tenir lloc la tradicional sortida comunitària. Vam començar la nostra ruta amb una anada directa fins a Sant Joan les Fonts (Alta Garrotxa), on vam fer la primera parada.

Després d'esmorzar visitarem el monestir benedictí de Sant Joan les Fonts, també conegut com a priorat de Sant Esteve, que fou consagrat l'any 1117. L'església, declarada monument nacional l'any 1981, és el que es conserva de tot el conjunt. Allà vam contemplar la Majestat de Sant Joan les Fonts, rèplica a escala real de la talla de fusta policromada del segle XII que es conserva al Museu d'Art de Girona.

Des de Sant Joan les Fonts vam agafar la carretera que, plena de giragonses, ens va dur cap al municipi de Beget, presidit per l'església romànica de Sant Cristòfol (segle XII), un dels exemplars romànics més bells de la zona i molt ben restaurat.

A l'interior s'hi venera la famosa majestat de Beget: imatge del Sant Crist (Divina Majestat), talla del segle XII, amb túnica fins als peus i corona, que

presideix l'altar major. Creada a imatge de la representació de Jesús crucificat, tal com ho feien els artistes orientals dels segles XI i XII, i de procedència bizantina. Aquesta església també està catalogada com a monument nacional.

La Majestat de Beget es va salvar de la destrucció, el 1936, gràcies a la valentia dels veïns que s'oposaren a la seva profanació i destrucció. És doblement preuada per constituir un dels exemplars més representatius i

ben conservats avui existents al nostre país, i dels pocs que podem admirar en el seu lloc habitual, l'altar major de l'església de Beget.

Vam dinar al restaurant de Beget anomenat Can Feliça, i a primera hora de la tarda vam moure els bancs de l'església per poder estar asseguts en rotllana, i férem primer de tot la trobada comunitària. Cadascú va poder fer la seva presentació i compartir de quina manera la seva història personal l'havia conduït a sentir-se vinculat amb la comunitat laica de Sant Pere de les Puel·les. Posteriorment vam tenir una celebració de la paraula amb el diaca Xavier Rius.

En resum, una jornada per admirar esglésies, majestats i poder fruit i agrair el gran do de les pedres vives que és la Comunitat.

JORDI MORRÓS

CONCERT DEL COR LLEVANT

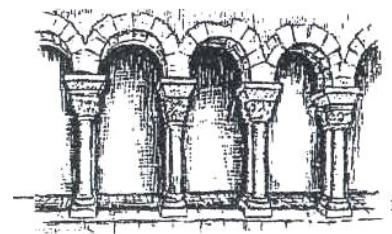
El proper diumenge 11 de juliol, Sant Benet, a les 6 de la tarda, a l'església del monestir, se celebrarà un concert del Cor Llevant.

El Cor Llevant, de Barcelona, va néixer el 1966 com a filial de la Coral Sant Jordi. Fins al 1981 va estar integrat tan sols per veus femenines. A partir d'aquest any es va convertir en cor de veus mixtes. És membre de la Federació Catalana d'Entitats Corals des del 1985.

Va ser fundat per M. Teresa Giménez i Morell, que el dirigeix encara actualment amb la col·laboració d'Esther Doñate.

Des del monestir

FEDERACIONS DE LES MONGES BENEDICTINES

50 anys: memòria i contemporaneïtat

Durant la dècada dels anys 50, la carta apostòlica *Sponsa Christi*, del papa Pius XII, apuntava la idea d'associar els diferents monestirs femenins del món catòlic occidental per tal d'evitar la dispersió o l'aïllament. Amb aquest objectiu van ser estudiades les modalitats que millor podien ajustar-s'hi. Per als monestirs de benedictines d'àmbit estatal va semblar escaient la fórmula "federació".

El 25 de juliol del 1960 eren instituïdes les 4 Federacions: Galaico-Leonesa, Claustral Pirenaica, Castellana i Catalana. Aquest any, doncs, en l'escaïença del 50è aniversari, hem volgut fer-ne commemoració a nivell interfederal amb l'anomenada Trobada Ibèrica i, a nivell federal, amb la Trobada de les comunitats de la Federació Catalano-Balear.

Aquesta segona, la vam tenir al monestir de Sant Benet, de Montserrat, el mes de maig. Teníem molt clar que no volíem posar l'accent tant en una commemoració de caire extern, com aprofitar-ne l'avinentesa per fer un balanç del camí transcorregut, treure'n conseqüències per al present i encertar l'horitzó vers on encaminar el futur, la qual cosa ha comportat un treball previ de les nostres comunitats basat sobretot en la recerca d'iniciatives conjuntes.

La jornada va desplegar-se en tres grans espais de convivència fraterna i joiosa.

- * l'acció de gràcies al Senyor: Eucaristia i Vespres,
- * la reflexió amb l'ajut d'experts, coneixedors de la vida monàstica,
- * la trobada festiva: dinar i vetllada.

Som conscients de les pròpies limitacions, però desitgem mantenir-nos fidels a les exigències de la nostra vocació. En donar gràcies al Senyor, posem a les seves mans el desig i la voluntat de servir l'Església i la societat en allò que més necessiten en els nostres temps.

MARIA-LURDES SOLÉ

Des de la Fraternitat

Trobada a la Garriga

Enguany la darrera trobada del curs, 12 i 13 de juny, l'hem celebrada a la Garriga, on vam compartir experiència i pregària. El tema d'aprofundiment que vam treballar va ser el de fer una reflexió i compartir el que per a cada un de nosaltres van significar les conferències sobre la conversió, que l'abat Sebastià ens va donar en la trobada de Montserrat.

Va ser molt enriquidor, ja que partíem dels apunts que cadascú havia pres. No partíem, doncs, d'un text unificat, sinó del que particularment ens anaven suggerint les paraules de l'abat al llarg de la seva xerrada.

Seguint un dels seus suggeriments de llegir textos de l'escriptura que ens parlessin de conversió, vam escollir el passatge de l'evangeli de Jesús i Nicodem (Jo 3, 1-20), que vam llegir i meditar tots junts una estona ben llarga. També, en aquesta trobada, vam celebrar que hem augmentat amb una germana més i que d'altres fidels a la comunitat de Sant Pere de les Puel·les hi estan en camí. Vam fer balanç del curs, prepararem amb il·lusió el proper i, també, la celebració del dia de Sant Benet el proper 11 de juliol.

CARME VILLAROYA

Des d'Assís

UNES COLÒNIES MOLT ESPECIALS

Com ja és tradició en aquesta època de l'any, el Centre d'Acollida Assís, hem anat de colònies: Nosaltres en diem "estades". Aquesta vegada el lloc escollit ha estat un poblet petit i tranquil de la Cerdanya que es diu Cortariu, en una antiga casa de pagès anomenada Cadí, situada en un paratge meravellós, a 1.200 metres d'alçada, envoltada de pastures i conreus que toquen els boscos del Parc Natural Cadí Moixerò.

Entre tots ens hi vàrem aplegar 30 persones, professionals, usuaris i voluntaris.

Ocuparem el temps en les diferents activitats que hi havia programades i que cadascú triava al seu gust: passejades pel bosc, racó de lectura, jocs de cartes, de dòmino, reportatge fotogràfic de l'entorn i dels companys. I, el més important, la convivència distesa tot passejant o prenent el sol, que facilita les converses del tu a tu i que enforteix la comprensió i la mútua confiança. S'escolten històries de vida que encongeixen el cor, com també situacions difícils, ara ja superades, que l'eixamplen.

Personalment crec que, poder conviure en un àmbit d'igual a igual com passa en les Estades, és un regal i una oportunitat a valorar, ja que la proximitat i la disponibilitat de temps, és una porta d'entrada a la comunicació, no sempre fàcil amb persones mancades de relació, situació que viuen molts dels nostres companys.

Cal que els voluntaris, el proper curs, fem el possible per participar en major nombre en aquestes estades que tant ajuden a donar major consistència al sentiment de pertànyer a la família d'Assís.

JOSEFINA BASSETS

Racó de lectura

Recomanen el llibre *Etty Hillesum, un itinerari espiritual*. L'autor és Paul Lebeau, editat per Sal Terrae.

Després de mig segle de silenci, es van publicar els escrits d'aquesta jove de 27 anys, víctima de la aniquilació nazi que va sofrir la comunitat jueva als Països Baixos. Obtinguts per sorpresa dels modestos quaderns escolars que ella escrivia des de la seva petita habitació d'Amsterdam, el seu testimoni, intensament personal, és reflex d'una lluminosa aventura espiritual.

De singular modernitat, sense referències explícites a tota tradició confessional, anticipa el que molts anys més tard s'anomena *teologia després de Auschwitz*.

Són paraules seves: «El que visc en el meu interior, que no és autènticament meu, no tinc dret a guardar-m'ho per a mi sola».

Actualment, les seves dues obres autobiogràfiques són exhaurides.

Des del testimoniatge

Amenaçats de resurrecció

No, no me'n vaig de l'Església

Carlo Carretto (Alexandria, 1910 - Spello, 1988).

El seu testimoni manté una permanent actualitat

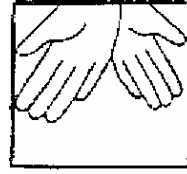
Que n'ets de discutible, Església, i, malgrat tot, com t'estimo. Com m'has fet patir i, malgrat tot, com necessito la teva presència. M'has escandalitzat molt i, malgrat tot, m'has fet comprendre la santedat. No he vist en el món res de més obscurantista, més compromès, més fals, i no he tocat res de més pur, més generós, més bonic...

Sovint m'ha passat pel cap de tancar a casa teva la porta de la meva ànima i sovint he demanat poder morir entre els teus braços segurs. No, no puc deslliurar-me de tu perquè sóc tu. I, a més, on aniria?, a construir-ne una altra? Però no podria construir-la sinó amb els mateixos defectes, amb els meus. I, si la construeixo, serà la meva Església i no pas la de Crist.

Sóc prou gran per comprendre que no sóc millor que els altres. Aquí rau el misteri de l'Església de Crist, veritable misteri impenetrable. Té el poder de donar-me la santedat i tota ella està formada per pecadors, del primer al darrer, i... quins pecadors!

Té la fe omnipotent i invencible de renovar el misteri eucarístic i està composta per homes febles que estan perplexos i es debaten cada dia contra la temptació de perdre la fe. Porta un missatge de pura transparència i està encarnada en una massa bruta com és, de brut, el món. Parla de la dolcesa del seu Mestre, de la seva no-violència i, en la història, ha enviat exèrcits a destruir infidels i a torturar heretges. Transmet un missatge de pobresa evangèlica i busca diner i aliances amb els poderosos...

No, no me'n vaig d'aquesta Església fundada sobre una pedra tan dèbil, perquè en fundaria una altra sobre una altra pedra més dèbil, que sóc jo... Però, a més a més, què compten les pedres? El que compta de debò és la promesa de Crist, el ciment que uneix les pedres, és a dir, l'Esperit Sant. Només l'Esperit Sant és capaç d'edificar l'Església amb unes pedres mal tallades, com ho som nosaltres. Només l'Esperit Sant pot mantenir-nos units, malgrat la força centrífuga i disgregadora del nostre il·limitat orgull. Aquí hi ha realment el misteri més gran de l'Església que jo refusaria si tancava el meu cor al germà enemic o m'erigia en jutge de l'assemblea dels fills de Déu. I aquí hi ha el misteri: En el fons, jo sóc aquesta massa de bé i de mal, de grandesa i de misèria, de santedat i de pecat que defineix l'Església.

Com el sol

El meu pare és com el sol, brilla per a tots, il·lumina tots.
El sol no brilla per a ell mateix, il·lumina tots.
Aquesta pregària silenciosa, no és per a tu,
és com el sol, en ella hi caben tots.
Tu tampoc preguntes per tu, preguntes per tots.
Tots es poden beneficiar del teu silenci, del teu recés.
Quan entres en el teu cor,
a tots arriba la teva llum, la teva pau, la teva harmonia.

Hi ha taques que només es treuen si s'exposen al sol;
hi ha conflictes que, si s'exposen al silenci,
es purifiquen, s'evaporen.
En aquesta presència callada pots exposar tota la teva vida,
en aquest silenci tot s'anirà assossegant.
Quan entres en el teu cor,
a tots arriba la teva llum, la teva pau, la teva harmonia.

Mai la pregària és per a un de sol.
Com una flor que a la muntanya embelleix tota la natura,
el teu silenci embelleix l'Església, el cosmos, el teu entorn.
Res és per a tu sol.
Quan entres en el teu cor,
a tots arriba la teva llum, la teva pau, la teva harmonia.

JOSÉ MORATIEL
traducció de la germana Vinyet Estalella